

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. III. De forma, seu modo appellandi à sententia definitiva.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

lanti, s. h. t. c. Cum causam 62. eodem.
 (neque enim à solo gravamine fit hæc appellatio, sed à gravamine propter hanc causam, quam appellans coram Iudice appellationis proponere de novo vult, aut ex actis de novo producendis processus primi Iudicis justificari vel impugnari, sed tantum ex illis, quæ coram ipso acta vel exhibita fuerunt, juxta *cit. Clement. cum ex aliis actis videri non possit, utrum Iudex à quo injustè gravaverit*) qui etiam docere debet taliter ab interlocutoria aut gravamine appellans, quod legitimam exceptionem opposuerit, auditus tamen non fuerit, & ideò appellaverit, prout sumitur ex *c. Dilecto 63. h. t.* ut fiat scilicet appellatio non à gravamine præcisè futuro, si non admittatur exceptio, sed à gravamine præsentè, in casu scilicet non admittæ exceptionis.

§. III.

De forma, seu modo appellandi à sententia definitiva.

Quòd vivà voce fieri possit talis appellatio, si statim Iudice adhuc tribunali sedente fiat, per verbum *Appello* vel æquivalens, aut factum ipsum; & si fiat ex intervallo, intra decem tamen dies ad appellandum concessos, quòd fieri debeat in scripto, nisi causæ tantum levioris momenti essent; & quòd in tali appellatione necessarium non sit, causam appellandi in specie allegare, sed sufficiat in genere dicere, gravatum se esse, & ideò appellare, &c. ex dictis jam patet: ex quibus etiam habetur, quòd in aliquibus, & in quibus casibus causa in specie exprimi debeat, ut valida sit appellatio; & etiam si appellans in aliis etiam casibus

causam aliquam appellandi exprimi possit tamen in hac à definitiva sententia appellatione coram Iudice appellante alias etiam causas prosequi, & novè allegare, non probata probare, dummodo sint ad causæ decisionem servientia, uti habetur etiam in *c. Ioannes, 10. de fid. instrum.* Neque enim appellans à sententia definitiva idcirco per appellat, quia injustum gravamine illatum fuit, & consequenter ut hoc pateat, ex antiquis tantum probationibus & actis procedere potest, licet appellatione ab interlocutoria differat, sed quòd contra ipsum pronuntiatum & speret meliorem sententiam obtinere apud Iudicem appellationis, quæ etiam possunt de appellatione interlocutoria, quæ vim definitivæ habeat.

§. IV.

Quoties licitum sit appellari.

IN eadem causa à sententia definitiva bis à qualibet litigantiam parte appellari potest, (ne per multas scilicet appellationes lites fiant perpetuæ) nisi per diversis articulis in eadem causa appellaretur aliquis, quo in casu (ut de jure Canonico) sæpius appellari potest super diversis gravaminibus. *Quoties 16. causa. 2. q. 6.* Tertius autem cuius interest, appellare potest, etiam à partibus bis jam appellatum fuerit, cum defensionis hoc remedium ne ipsi non possit: ab interlocutoria sententia, si appellavit pars litigans, postmodum desertà appellatione ad Iudicem à quo redeat, absque alia contumacia, si iterum hic per interlocutoriam sententiam gravare videatur, iterum appellari potest.